

แพรวสำนักพิมพ์

피터 래빗 죽이기
ผมพูดไม่ได้ว่า
ใครคือฆาตกร

อีชันย็อง

เขียน

สุมาลี สุนจันทร์

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“หนังสือนิทานของอินชงไม่ใช่หนังสือนิทาน กระต่ายน้อยบีเตอร์แบบที่พบเห็นได้
ในร้านหนังสือ แต่เป็น กระต่ายน้อยบีเตอร์ฉบับพิเศษสำหรับอินชงเพียงคนเดียวเท่านั้น”

– อีชันย็อง

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ผมพูดไม่ได้ว่าใครคือฆาตกร เรื่องราวของอินชงเด็กชายออทิสติก ผู้เห็นเหตุการณ์ฆาตกรรมแต่มีแนวโน้มว่าเขาจะให้การเป็นพยานได้ กับ อินฮเยหญิงสาวที่จู่ๆ ก็ตัดสินใจกลับบ้านหลังจากที่เลิกติดต่อครอบครัวมานานห้าปี เพียงเพราะเห็นคลิปน้องชายส่งสัญญาณมือรหัสลับที่เข้าใจกัน แค่สองคนพี่น้องว่า “จงกลับบ้าน”

แต่การกลับบ้านครั้งนี้ของอินฮเยกลับเป็นจุดเริ่มต้นของการสืบสวนคดีที่ยิ่งจะซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ เมื่อคนสำคัญที่ใกล้ชิดกับอินชงในคดีฆาตกรรมทยอยเสียชีวิตลงทีละคน รวมทั้งตัวเธอและครอบครัวก็ตกเป็นเป้าหมายด้วย โดยฆาตกร...คนที่อาจจะไม่แค่นอย่างแสนสาหัส ไม่โกรธเป็นพินเป็นไฟ ไม่ได้คลั่ง แต่เขาไล่ล่าและฆ่าทุกคนที่เข้ามาขัดขวางแผนการอย่างโหดเหี้ยมและเลือดเย็น และดูเหมือนจะรู้เห็นทุกการเคลื่อนไหวของแต่ละคนตลอดเวลา

ขอให้สนุกกับการตามหาฆาตกรตัวจริง

บรรณานุกรมสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

ผู้แปลรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งและตอบรับทันทีที่ได้รับการติดต่อให้แปลนวนิยายแนวโล้ลาระทึกขวัญเรื่อง *ผมพูดไม่ได้ว่าใครคือฆาตกร* เพราะเป็นนวนิยายที่ผู้แปลชื่นชอบเป็นทุนเดิม เมื่อได้อ่านต้นฉบับก็ไม่ผิดไปจากที่คาดหวัง เนื้อเรื่องทั้งสนุก ลุ้นระทึก หักมุม และชวนให้ติดตามตัวเอกของเรื่องที้อยๆ คลายปมปริศนาไปพร้อมกับความสงสัยของผู้อ่านที่ก่อตัวขึ้นตลอดทั้งเรื่อง

นอกจากจะลุ้นระทึกไปกับการชิงไหวชิงพริบและโล้ล่กันระหว่างฆาตกรต่อเนื่องกับอินฮยเยที่ปรากฏตัวเพื่อช่วยเหลืออินซงน้องชายผู้เป็นเด็กออทิสติกซึ่งอ่อนแอและตกเป็นเป้าของฆาตกรต่อเนื่องแล้ว เนื้อเรื่องยังผูกปมปัญหาของที่น่าสนใจหลายประการไว้กับภูมิหลังของตัวละคร เช่น ปัญหาความสัมพันธ์ของครอบครัวที่แตกร้างเนื่องจากความไม่เข้าใจกัน ขณะเดียวกันก็สะท้อนสายใยของแม่และลูก ของพี่และน้องได้อย่างสุดซึ้ง หัวใจของแม่ที่แบกรับภาระอันหนักอึ้ง หัวใจของลูกสาวที่เก็บกดความน้อยเนื้อต่ำใจและความไม่เข้าใจไว้แต่ผู้เดียว และหัวใจของน้องชายออทิสติกผู้มีใบหน้าเรียบเฉยราวกับไร้ความรู้สึกที่มีความรักสุดซึ้งต่อพี่สาวคนเดียวของเขาไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไปจนถึงปัญหาการอยู่ร่วมในสังคมของเด็กออทิสติกในฐานะมนุษย์คนหนึ่งที่เขาเผชิญ และยังทิ้งปมคำถามไว้ในใจว่า ความชั่วช้าเป็นคุณสมบัติที่ติดตัวมนุษย์เรามาแต่กำเนิดหรือไม่ เราควรกล่าวโทษคนชั่วช้าที่เขาทำเรื่องชั่วร้ายเลวทรามหรือควรกล่าวโทษปัจจัยแวดล้อมที่หล่อหลอมให้เขาต้องกลายมาเป็นคนแบบนั้นกันแน่

ผู้แปลหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้อ่านจะเพลิดเพลินไปกับการไล่ล่าชิงไหวชิงพริบกันอย่างดุเดือด พร้อมกับสัมผัสความเป็นมนุษย์ที่มีทั้งด้านดีและด้านไม่ดี มีความอบอุ่นและความว้าเหว่ มีความรักและการโยยหาความรักผ่านตัวละครต่างๆ ของเรื่อง

สุมาลี สุนจันทร์

กดลอจอ่าน

ชื่อสถานที่ หน่วยราชการ หรือเหตุการณ์ต่างๆ
ที่ปรากฏในเนื้อเรื่องเป็นเพียงจินตนาการของผู้เขียน
ไม่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงใดๆ

กรุณาอ่าน

คำพูดของแม่...

“เมื่อพระเจ้าปิดประตูบานหนึ่ง

ก็จะเปิดประตูอีกบานให้” เป็นคำพูดที่ถูกต้องแล้ว

กดเพื่ออ่าน

วันนี้ต้องฆ่าคนคนหนึ่ง

จินซึอรู้สึกกดดันอย่างหนักเพราะความคิดที่เกินจะรับมือไหว เขาติดกระดุมเครื่องแบบผิดหลายครั้ง

เม็ดกระดุมเก่าๆ ขาดผิงและร่วงสู่พื้นราวกับด้านความคิดของเขาไว้มั้ไหวเช่นกัน เม็ดกระดุมกลิ้งซุกๆ ไปถึงขอบตู้โชว์

สายตาของเขาไม่ได้จับจ้องอยู่ที่เม็ดกระดุม แต่จับจ้องอยู่ที่โล่เกียรติคุณบนตู้โชว์ ข้อความบนโล่ปรากฏต่อหน้าเขาอีกครั้งอย่างไม่คุ้นชิน

มอบโล่เกียรติคุณเพื่อแสดงว่าบุคคลนี้

มีไหวพริบและความกล้าหาญ

ในการจับกุมอาชญากรจำนวนมาก

และได้ส่งเสริมความยุติธรรมแก่สังคม

ความยุติธรรม...แก่สังคม

สองคำนี้ยังคงวนเวียนอยู่ในความคิดและเรียกความทรงจำเก่าๆ ให้อวนกลับมา

‘ผมอยากสร้างคุณธรรมให้กับสังคมครับ’

นั่นคือตอนที่เขาสอบสัมภาษณ์เพื่อเข้ารับราชการตำรวจเมื่อสี่สิบห้าปี

ก่อน เขาตอบคำถามของผู้สัมภาษณ์ว่าทำไมเขาถึงอยากเป็นตำรวจอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อยว่าเขาอยากสร้างความยุติธรรมให้กับสังคม ตอนเป็นหนุ่ม เขาเองไม่อาจจินตนาการได้เลยว่า วันหนึ่งเขาจะวางแผนปลิดชีวิตคน

จินซ็อลลุบลู่เกียรติคุณอย่างระมัดระวังด้วยใจที่ท้าวนา

ขอให้วันนี้ เขามีไหวพริบและความกล้าหาญที่แท้จริง...

ขอให้ความตายของผู้นั้น จงส่งเสริมให้เกิดความยุติธรรมในสังคม...

วันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 2018 เวลาสิบนาฬิกา สิบเอ็ดชั่วโมงก่อนลงมือฆาตกรรม

“สวัสดีครับท่านผอ.”

จินซ็อลเดินเข้ามาในห้องควบคุมกล้องวงจรปิดเมืองอันชันพร้อมกับรับคำทักทายจากเจ้าหน้าที่อย่างขอไปที และตรงเข้าไปในห้องทำงานของผู้อำนวยการศูนย์ควบคุมกล้องวงจรปิดเมืองอันชัน

เขาล็อกประตูและกำลังจะปิดมู่ลี่ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เพราะพฤติกรรมที่ดูผิดปกติจะทำให้เขาคูณาสงสัย

เขามองไปรอบห้องควบคุมผ่านบานกระจก ด้วยสีหน้านิ่งเฉยและเป็นธรรมชาติมากที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้

หัวหน้าศูนย์ควบคุมกล้องวงจรปิดเดินไปรอบห้องเพื่อสั่งนั่นสั่งนี่ ขณะที่เจ้าหน้าที่ทุกคนกำลังจดจ่ออยู่กับมอนิเตอร์ที่แสดงภาพจากกล้องวงจรปิดที่ตนได้รับมอบหมาย

ถึงแม้จะมีเจ้าหน้าที่สังเกตเห็นพฤติกรรมผิดปกติของเขา ก็คงไม่เป็นไร เพราะเขาเคยเก็บตัวเงียบอยู่ในห้องทำงานเพียงลำพังเพื่อจดจ่อกับงานบ่อยครั้ง เจ้าหน้าที่คงคิดว่าเขากำลังจดจ่ออยู่กับภารกิจลับบางอย่างที่ไม่อาจเปิดเผยได้

จินซ็อลคลายความกังวลไปได้มาก

เขานั่งหน้ามอนิเตอร์ แล้วคลิกโพลเตอร์ของกล้องวงจรปิดรักษาความปลอดภัย หน้าต่างต่างๆ ปรากฏขึ้นตามการคลิกของเขา

A - 728

B - 100

C - 005

A - 526

กล้องแต่ละตัวบันทึกภาพสี่แยกโรงเรียนมัธยมต้นฮัมฮย็อน ภาพโรงพยาบาลเทศบาลเมืองอันซัน ภาพถนนที่เนืองแน่นด้วยร้านค้า และภาพอาคารเรือนเลขของช็ทาวเวอร์ที่ผสมผสานระหว่างที่อยู่อาศัยกับศูนย์การค้า ทั้งหมดเป็นสถานที่ที่จินซ็อลคาดว่าเป้าสังหารของเขาจะปรากฏตัวในวันนี้

จินซ็อลจับตาดูภาพจากกล้องวงจรปิดแต่ละตัวอย่างใกล้ชิด

เป้าหมายของเขาที่กำลังทำงานอยู่ที่โรงเรียนมัธยมต้นฮัมฮย็อนในมอนิเตอร์ของกล้องหมายเลข A - 728 จะไปทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลในมอนิเตอร์ของกล้องหมายเลข B - 100 หลังจากกินอาหารกลางวันเสร็จ

และจะกลับมาทำงานต่อที่โรงเรียนในมอนิเตอร์ของกล้องหมายเลข A - 728 อีกครั้ง จากนั้นก็จะไปดื่มเหล้าที่ย่านผับบาร์ในมอนิเตอร์ของกล้องหมายเลข C - 005 เมื่อเฝ้าได้ที่ เป้าหมายของเขาจะไปหาภรรยาในมอนิเตอร์ของกล้องหมายเลข A - 526 เป็นแบบนี้เสมอ

เมื่อสายตาของเขาไล่มาถึงศูนย์ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตซึ่งตั้งอยู่บนชั้นสองของอาคารเรือนเลขของช็ทาวเวอร์ ในมอนิเตอร์ของกล้องหมายเลข A - 526 จิตใจที่กว่าจะสงบนิ่งได้อย่างยากเย็นเมื่อครู่ก็เริ่มสั่นคลอนอย่างรุนแรงอีกครั้ง

‘ศูนย์ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตจางโซฮี’

เมื่อถึงเวลาที่กำหนด เขาจะต้องกระโดดเข้าไปยังมอนิเตอร์ของกล้องหมายเลข A - 526 ด้วยตัวเองเพื่อสวมบทฆาตกร ไม่ใช่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์อีกต่อไป

เขาจ้องมองมอนิเตอร์นี้ฟลางจินตนาการภาพตัวเองในนั้นมาแล้วหลายต่อหลายหน และจำลองการกำจัดเป้าหมายซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างนับครั้งไม่ถ้วน!

หัวใจของเขาเต้นอย่างบ้าคลั่ง เลือดสูบฉีดไปทั่วร่าง รวากับกำลังเยาะเย้ยความพยายามทั้งหมดของเขา

ชายคนหนึ่งกำลังเดินออกมาจากโรงเรียนมัธยมต้นฮัมฮยอนในมอนิเตอร์
ของกล้องหมายเลข A-728

เงาขนาดใหญ่ของชายร่างสูงกำยำพาดผ่านกลุ่มเด็กนักเรียนชายที่ทยอย
หลังไหลออกมาพักกินของว่าง เมื่อเขายืนท่ามกลางเด็กนักเรียนชายวัย
กำลังเจริญเติบโตและมีขนาดตัวไล่เลี่ยกัน ทำให้เกิดภาพหลอกตาเหมือน
เห็นยักษ์กำลังปรากฏตัวในดินแดนมนุษย์จ้าว

จินช็อลยีนหันหน้าเข้าไปใกล้มอนิเตอร์ สายตาของเขาพุ่งอยู่ที่ชายคนนั้น
ราวกับตั้งใจจะตรวจจับทุกความเคลื่อนไหว แม้แต่การเปลี่ยนสีหน้าเพียง
เล็กน้อย หรือแม้กระทั่งการกระแอม

ชายคนนี่คือเป้าหมายที่จินช็อลต้องสังหารโดยเดิมพันหลายสิ่งหลายอย่าง
เอาไว้

เขาคือยงคิโฮ อดีตนักกีฬาเบสบอลอาชีพ ปัจจุบันเป็นโค้ชทีมเบสบอล
ของโรงเรียนมัธยมต้นฮัมฮยอน

ครั้งหนึ่งคิโฮเคยเป็นดาวเด่นในวงการกีฬาเบสบอลจนได้รับฉายาอด
นักตีมือฉกาจ แฟนกีฬา mong นิสัยก้าวร้าวของเขาว่าเป็นเพียงจิตใจที่แข็งแกร่ง
และหนักแน่น พร้อมสู้ศึกในสนาม แต่โชคของเขาหยุดอยู่เพียงแค่นั้น
โชคชะตาของเขาเหมือนกับรถไฟเหาะ เขาได้ล้มรสเกียรติภูมิสูงสุดเพียงช่วง
สั้นๆ ก่อนจะตีลังกาหัวทิ่มลงสู่ความอัปโชคอย่างไร้ที่สิ้นสุด

เขาควบคุมอารมณ์โกรธของตัวเองไม่ได้ และพาดไม้เบสบอลใส่นักกีฬา
รุ่นน้องในระหว่างการแข่งขันจนถูกปลดออกจากการเป็นนักกีฬาอาชีพ
และนั่นคือจุดเริ่มต้นของความตกต่ำของเขา เขาเริ่มเมาหัวราน้ำหลังจาก
เหตุการณ์นั้น และจมอยู่กับความทรงจำในสมัยที่เคยรุ่งเรือง จนกระทั่ง
เมื่อสองปีก่อน เขาได้เป็นโค้ชทีมเบสบอลในโรงเรียนมัธยมต้นแห่งหนึ่งจาก
การแนะนำของรุ่นพี่ที่รู้จักกัน

มรสุมชีวิตในช่วงที่ผ่านมาทำให้พิษสงของเขาเบาบางลงไปบ้าง แต่ถึง
อย่างนั้น ธาตุแท้ที่ซุกซ่อนอยู่ในจิตใจของคิโฮยังคงเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน
แม้จะผ่านมานับสิบปีแล้ว แต่ไม่ว่าสิ่งใดอยู่ในมือเขาก็ใช้มันเป็นอาวุธเช่นฆ่า
อีกฝ่ายได้เหมือนเดิม จินช็อลรู้ข้อเท็จจริงนี้ดียิ่งกว่าใคร

เขาต้องสังหารชายผู้นี้

ข้อความบนโล่ประกาศเกียรติคุณปรากฏขึ้นในหัวของจินซ็อลที่กำลัง
อัดแน่นไปด้วยความคิดเหล่านี้

ไหวพริบและความกล้า

ตอนนี้สองข้อที่เขาเคยยึดถือ จำเป็นกับเขายิ่งกว่าครั้งไหนๆ เพื่อให้ผู้ที่
นอนตายอยู่บนพื้นอันเย็นเยียบในอีกสิบเอ็ดชั่วโมงข้างหน้าคือคือใช่ ไม่ใช่
ตัวเขาเอง

วันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 2018 เวลาสิบหกนาฬิกา ห้าชั่วโมงก่อนลงมือ
ฆาตกรรม

“คุณรับแจ้งเหตุความรุนแรงต่อสตรีค่ะ มีอะไรให้ทางเราช่วยไหมคะ”

ปลายสายของหูโทรศัพท์ที่โซฮีย็อนอยู่ในมือ เอ่ยทักทายด้วยน้ำเสียง
นุ่มนวลที่สุด ราวกับกำลังพูดว่า ‘คุณคะ ทางเราจะช่วยเหลือคุณเอง โปรด
อย่าวางสายนะคะ กล่าวหาญเข้าไว้นะคะ’ เพื่อช่วยผลักดันให้ปลายสาย
กล่าวหาญขึ้น

โซฮีย็อนริมฝีปากเพื่อเริ่มพูดอยู่หลายครั้ง แต่เธอก็ไม่อาจเอ่ยคำพูด
ออกมาได้ และในที่สุดเธอก็วางสายลง

น้ำตานองใบหน้าทันทีที่วางหูโทรศัพท์ เธอไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเธอ
กำลังร้องไห้ให้กับความโง่เขลาของตัวเองที่ไม่กล้าแจ้งเรื่องนี้เพราะกลัว
สูญเสียภาพลักษณ์ทางสังคม หรือเธอกำลังร้องไห้ให้กับโชคชะตาที่กำลัง
เล่นตลกกับเธอ ทำให้เธอต้องคิดฆ่าสามีของตัวเองกันแน่ แต่บางทีน้ำตา
ที่ไหลรินอาจเกิดจากสาเหตุที่ซับซ้อนกว่าที่เธอคิดก็ได้

โซฮีย็องดีงหูชูออกมาสองสามแผ่น เธอยืนอยู่หน้ากระจกและเช็ดคราบ
น้ำตาอย่างระมัดระวัง แต่ตรงจุดที่หูชูสัมผัสก็ยังเห็นรอยเครื่องสำอางที่ถูก
ถูออกไปได้อย่างชัดเจน และภายใต้เครื่องสำอางที่ถูกลบออกไปนั้น ได้เผย
ให้เห็นรอยฟกช้ำดำเขียวราวกับเนื้อผลไม้เน่า เมื่อเธอเห็นรอยฟกช้ำก็รีบหยิบ
เครื่องสำอางออกมาทันที ราวกับความลับที่ไม่อาจให้โลกรู้ถูกเปิดเผย

ภาพของตัวเองที่กำลังใช้พัพพาครีมรองพื้นเพื่อปกปิดรอยฟกช้ำเป็นภาพ

ที่น่าหดหู่ ไม่ต่างกับความคิดบางอย่างที่เธอได้ตัดสินใจไว้ในใจอย่างแน่วแน่

‘ลองนึกถึงนักกีฬารุ่นน้องที่เดินขาเป๋เพราะถูกสามีมองเธอทำร้ายลิ
โหนจะเด็ก ๆ ในทีมเบสบอลที่หวาดกลัวการลงโทษที่ใช้การฝึกเป็นข้ออ้าง
จนหัวหดอึดกละ เด็ก ๆ เหล่านั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป นี่คือนิสัยที่ถูกต้องแล้ว
อย่างน้อยก็เพื่อพวกเขา และยิ่งไปกว่านั้น การฆาตกรรมในครั้งนี้นับเป็น
สิทธิ์อันชอบธรรมในการปกป้องตัวเองด้วย เพราะหากเธอไม่ชิงลงมือเสีย
ก่อน วันหนึ่งคงเป็นเธอที่ถูกเขามาเสียเอง’

เหมียววาวว~

โซฮิได้ยินเสียงร้องของแมวเหมียวดังแว่วมา คงเป็นเสียงร้องของ
แมวจรจัดที่มาคุ้ยหาเศษอาหารในถังขยะหน้าตึก เธอนึกถึงเจ้าคิตตี้ แมว
สายพันธุ์เปอร์เซียที่เธอรักดังคนในครอบครัว

เมื่อสามเดือนก่อน คีโฮสามีของโซฮิรีบตรงกลับบ้านทันทีหลังวงเหล้า
สังสรรค์กับเพื่อนร่วมงานเลิกรา พอมาถึงเขาก็ไม่พูดพรั้งทำเพลง ฟุ้งไป
หยิบไม้เบสบอลที่ตั้งอยู่ตรงมุมห้องรับแขกก่อนเป็นอันดับแรก และฟาด
ไม้เบสบอลลงมาที่โต๊ะกินข้าวเพื่อทำลายข้าวของขณะเค้นถามเธอว่า

“มันเป็นใคร! บอกมาเดี๋ยวนี้ว่ามันเป็นใคร!”

ไม่นานสามีผู้ฉุนเฉียวก็พ่นลมหายใจออกมาจนกลืนเหล้าคละคลุ้งเต็ม
บ้าน เธอเอามือปิดจมูกพลาถถามกลับอย่างไม่ใส่ใจว่า

“เป็นใครอะไร คุณถามเรื่องอะไร ฉันไม่เห็นเข้าใจ”

การเมาอาละวาดแบบนี้ ไม่ใช่เพิ่งเกิดขึ้นแค่ครั้งสองครั้ง เพราะเครื่องมือ
ควบคุมอารมณ์ฉุนเฉียวของเขได้พังไปนานแล้ว ตั้งแต่นาทีที่เขาพบกับความ
อับยศตอนถูกปลดออกจากการเป็นนักกีฬาอาชีพอย่างไม่เต็มใจ

และในที่สุดความสงบนิ่งที่เธอพยายามรักษาเอาไว้อย่างยากเย็นก็พังครืน
ลงมา เมื่อสามีถามคำถามถัดมา

“ผมถามว่าผู้ชายที่คุณคบหาอยู่นะ มันเป็นใคร!”

เขาบังเอิญได้ยินข่าวลือที่คนแอบกระซิบกระซาบลับหลังเขาในวงเหล้า

‘เมียคีโฮแอบคบชู้รีเปลา มีคนเห็นเมียคีโฮอยู่กับผู้ชายแถวทะเลสาบ
มุลวงรี ทำทางของทั้งคู่คงจะดูไม่ธรรมดาแน่แหละ’

ใช้ชีวิตคู่กับคนที่เล้าแบบนี้ ก็ต้องมีเพื่อนชายอีกคนเป็นเรื่องธรรมดา

โซอี้เคยไปที่ทะเลสาบมุลวังกีกับจินซ็อลเพียงแค่ครั้งเดียว และตอนนั้นแถวนั้นก็ไม่มีคนเลย เพราะเป็นคืนก่อนที่พายุจะเข้า สภาพอากาศมืดครึ้มมาก สถานที่ที่น่าจะมีคนอย่างร้านอาหารหรือจุดตกปลา ก็ปิดกันหมด แต่ดูเหมือนมีคนแอบจับตามองพวกเขาอยู่

โซอี้รู้สึกตระหนกเพียงชั่วครู่ แล้วเธอก็กลับมาใจเย็นได้อีกครั้ง เพราะสามีได้โผล่เรื่องที่ไต่ถามต่อๆ กันมาจากผู้อื่นออกมาหมดแล้ว เขาก็แค่ได้ยินข่าวลือมา ยังไม่มีหลักฐานยืนยันสิ่งใดทั้งนั้น

เธอเริ่มแสดงละครอย่างไม่สะทกสะท้าน ด้วยสีหน้าที่กำลังบอกว่าเธอไม่สนใจข่าวลือไร้สาระแบบนี้

“คนพวกนี้น่าขันจริง ๆ ทะเลสาบมุลวังกีขึ้นชื่อว่าเป็นสถานที่พลอดรักของซู้รักก็จริง แต่ไม่ได้มีแค่คนกลุ่มนี้ไปสักหน่อย ฉันยังเคยไปแข่งแรลลี่รวมใจที่ทะเลสาบแห่งนี้กับเจ้าหน้าที่ในศูนย์ควบคุมฯเลย แล้วยังเคยไปพบคนใช้ที่นัดเลี้ยงข้าวฉันที่นี่ด้วย...”

คำพูดของเธอคงมีพลังโน้มน้าวใจไม่พอ หรือการแสดงของเธออาจยังไม่สมจริง เมื่อเธอพูดจบ คิโฮจึงเหวี่ยงไม้เบสบอลเต็มแรง โซอี้เอามือกุมหัวขณะอดตัวลงทันที พลังคิดว่าเธอคงตายในสภาพนี้

แ้ววว!! พลัง! เสียงไม้เบสบอลกระทบกับวัตถุบางอย่างพร้อมมีเสียงร้องดังแปลกประหลาด เป็นเสียงกรีดร้องที่น่ากลัว เธอแน่ใจว่านั่นไม่ใช่เสียงกรีดร้องของเธออย่างแน่นอน

เธอตกใจกับสัมผัสของของเหลวอุ่นๆ ที่ปลายนิ้ว จึงเงยหน้าขึ้น และเห็นกองชนที่แดงฉาน

ขนยาวงามสง่าของแมวเปอร์เซีย บัดนี้กลายเป็นเพียงกองชนชุ่มเลือดอันไร้ค่า

“ถ้าข่าวลือนั้น...เป็นความจริงละก็ เตรียมตัวตายได้เลย!”

โซอี้กำลังตกใจสุดขีดกับภาพสยดสยองในห้องรับแขกเบื้องหน้า จึงไม่ทันได้ยินคำพูดของสามี

วันนั้นเธอสังหรณ์ใจว่าอีกไม่นาน เธอคงลงเอยเหมือนกับเจ้าคิตตี้

วันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 2018 เวลาสิบแปดนาฬิกา สามชั่วโมงก่อนลงมือ
ฆาตกรรม

“พวกเราเจอกันก่อนหน้านี้คะ เจอกันพรุ่งนี้ค่ะ”

“วันนี้อยู่เตรียมให้คำปรึกษาจนถึงเช้าอีกแล้วหรือคะ นับถือผู้อำนวยการ
จริง ๆ”

หากเจ้าหน้าที่เหล่านี้รู้ว่าเธอทำเรื่องผิดศีลธรรม และยังตัดสินใจ
ฆาตกรรมสามีตัวเองจะยังนับถือเธออยู่อีกไหม หากเธอบอกว่า เธอทน
พฤติกรรมชอบใช้ความรุนแรงของสามีไม่ได้จึงตัดสินใจรับความช่วยเหลือ
จากจินซ็อล พวกเขาจะมอบคำปณิธานให้เธอสักคำไหม

คงไม่หรอก หากพวกเขารู้ความจริงคงใส่สติโซ่เรื่องของเธอจนกลายเป็น
ละครน้ำเน่าระหว่างหญิงที่มีสามีแล้วแต่ยังควบคุมตัณหาไม่ได้กับชาย
ที่มีภรรยาแล้วแต่ยังคงทำตัวเสเพล แล้วก็แพร่สะพัดข่าวลือออกไปจนถึง
หูลูกสาวของเธอที่กำลังเรียนอยู่ที่ต่างประเทศ

อนาคตของลูกสาวคือเหตุผลสำคัญที่ทำให้โซฮีตกลงยอมรับแผนฆาต-
กรรมของจินซ็อล แม้จะเป็นความรักของแม่ที่ออกจะพิลึกพิลั่นสักหน่อย
แต่เธออยากให้ลูกจดจำว่าเธอเป็นแม่ที่น่าภาคภูมิใจ อย่างน้อยก็ด้วยการ
ฆ่าสามีตัวเอง

พอศูนย์ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตปลดคณ โซฮีก็รีบเริ่มแผนการ
ทันที เธอคลายล็อกประตูหลัง ใส่เชือกбинเข้ากับเทปผ้าไว้ในลิ้นชักโต๊ะ
ทำงาน และไม่ลืมที่จะนำเงินสดที่ได้จากการเล่นแชร์มาวางไว้บนโต๊ะรวมกับ
จางโจวโจวเอาไว้

‘ศูนย์ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตจางโซฮี’ ก่อตั้งได้หนึ่งปีแล้ว แต่ตั้งอยู่
ในอาคารเรือนเลขสองซ็ทาวเวอร์ที่ยังไม่ได้เปิดขายห้องพักแก่บุคคลทั่วไป
ดังนั้นนอกจากร้านแกงกะหรี่ญี่ปุ่นที่ปิดร้านเร็วแล้ว ชั้นสองทั้งชั้นเป็นเพียง
พื้นที่ว่างเปล่าที่รอให้ถูกใช้งาน

ความมืดมิดและมวลอากาศเย็นเยือกที่อัดแน่นอยู่เต็มพื้นที่อาคาร
กำลังจะกลายเป็นพยานเพียงหนึ่งเดียวของเหตุการณ์ฆาตกรรมในครั้งนี้
พยานแห่งความเงียบงันที่ไม่อาจให้การใดๆได้

เมื่อโซอี้จัดเตรียมทุกอย่างเสร็จแล้ว ก็นั่งรอนโซฟาในห้องรับรอง พลังจินตนาการถึงเรื่องที่กำลังจะเกิดขึ้นในคำคืนนี้

จินซ็อลที่ปลอมตัวเป็นโจรจะแอบเข้ามาทางประตูหลัง แล้วรัดคอสามีที่กำลังเมาหลับไม่ได้สติของเธอ หากสามีของเธอตื่นเพราะรู้สึกเจ็บที่ถูกรัดคอ โซอี้กับจินซ็อลจะดึงเชือกอย่างสุดแรงเกิดพร้อมกัน เมื่อแขนขาทั้งสองข้างของสามีห้อยถ่วงลงแล้ว จินซ็อลก็จะมัดมือมัดเท้าของเธอและปิดปากด้วยเทปผ้า แล้วหนีหายไปพร้อมกับเงิน

แล้วพนักงานที่มาทำงานเป็นคนแรกในวันรุ่งขึ้นก็จะพบเธอถูกมัดมือมัดเท้า พร้อมกับสามีที่เสียชีวิต และโทรศัพท์แจ้งตำรวจ...หากทุกอย่างเป็นไปตามแผน การสืบสวนก็จะพุ่งเป้าไปที่การฆ่าชิงทรัพย์ของโจรที่จ้องจะขโมยเงินค่าแชร์ของเธอ

ยิ่งเข้าใจเวลานัดหมาย เธอกลับยิ่งใจเย็นได้อย่างน่าประหลาด ในเวลาเช่นนี้ความรู้สึกกละอายต่อบาปและความรู้สึกผิดที่คิดฆ่าสามีของตัวเองทำอะไรเธอไม่ได้แม้แต่หน่อย เธอแค่อยากเป็นอิสระจากความรู้สึกหวาดกลัวความตายที่ตามหลอกหลอนเธอทุกวัน

วันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 2018 เวลาสิบเก้านาฬิกา สองชั่วโมงก่อนลงมือฆาตกรรม

จินซ็อลจับตามองกิจวัตรของคิโฮผ่านกล้องวงจรปิดมาเป็นชั่วโมงที่แปดแล้ว ถ้วยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปและกระป๋องกาแฟที่กองระเกะระกะอยู่บนโต๊ะ แสดงถึงความวุ่นวายใจตลอดแปดชั่วโมงที่ผ่านมา

คิโฮเคลื่อนไหวตามที่จินซ็อลคาดการณ์ไว้ หลังจากทำงานในช่วงเช้าก็ไปทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลในช่วงบ่าย จากนั้นแวะซื้อบุหรี่ยี่ห้อไอศกรีมที่ซูเปอร์มาร์เก็ตหน้าโรงเรียน แล้วก็ใช้เวลาอยู่ในร้านเกมตู้อีกสามสิบนาที แม้แต่ไอศกรีมก็เป็นรสเดิมที่กินประจำ

ถ้าไม่นับเรื่องติดแอลกอฮอล์ก็ถือว่าคิโฮเป็นคนเจ้าระเบียบ เมื่อเสร็จกิจวัตรแล้วก็จะไปดื่มโซจูที่ร้านเหล้าสองขวด และกลับบ้านช่วงสามทุ่มถึงสี่ทุ่มเสมอ เมื่อมีวงเหล้าที่ดื่มกันหลายคนบ่อยๆ ก็มีบ้างที่กลับบ้านไม่ตรง

เวลา แต่ด้วยนิสัยชอบเมาอะลอะวาด ทำให้ไม่มีใครอยากเป็นเพื่อนดื่มกับเขานัก เลยยิ่งบังคับให้เขากลายเป็นคนตรงต่อเวลาไปโดยปริยาย

แม้จะเมาแค่ไหน สัญชาตญาณที่ต้องตื่นนอนกลับไปให้ถึงรังก็ไม่เคยหายไป พอกลับมาถึงอาคารเรือนสอของชัซาวเวอร์ เขาก็จะจุดบุหรี่สูบหนึ่งมวน พลังมองสลัประหว่างศูนย์ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตบนชั้นสองกับบ้านบนชั้นเจ็ด ปกติเวลาโซฮียเลิกงานดึกจะเห็นไฟชั้นสองเปิด แต่หากเธอเลิกงานกลับเข้าบ้านเร็วก็จะเห็นไฟชั้นเจ็ดเปิด

หลังจากสูบบุหรี่หมดไปหนึ่งมวน คีโฮก็กลับไปหาภรรยาด้วยท่าที่ระมัดระวัง ดูไม่เหมือนคนกำลังกลับบ้านตามปกติ เพราะท่าทางของคีโฮตอนกลับเข้าบ้านที่จินซ็อลเห็นผ่านกล้องวงจรปิด ดูเหมือนนักสืบเอกชนที่กำลังสืบหาชายชู้ เต็มไปด้วยความสงสัยและความมึนงง

โซฮียเคยเล่าให้ฟังว่า หลังจากคีโฮค้นทั่วทุกซอกทุกมุมจนมั่นใจแล้วว่าไม่มีชายชู้ซ่อนอยู่ในบ้าน เขาก็จะผล็อยหลับตรึงนั้นทันทีราวกับเป็นผู้ป่วยโรคลมหลับ¹ ความอ่อนเพลียที่เก็บกดเอาไว้คงถูกปลดปล่อยออกมาพร้อมกับความโล่งใจเมื่อเห็นว่าภรรยายู่คนเดียว

หากไฟเปิดสว่างไสวพร้อมกันทั้งชั้นสองและชั้นเจ็ด จะเป็นวันที่อีกทีก็ครีกริโครมไปทั่วละแวกบ้าน เพราะเป็นวันที่คีโฮถือไม้เบสบอลออกค้นหาภรรยาไปทั่ว

หากวันนี้ไม่มีสิ่งใดผิดปกติ คีโฮคงจะหลับลึกอยู่บนโซฟาในศูนย์ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิต และนั่นคือช่วงเวลาที่จินซ็อลได้คาดการณ์เอาไว้ เป็นช่วงเวลาที่เขาจะเข้าไปในมอนิเตอร์ของกล้องหมายเลข A - 526 แล้วแสดงไหวพริบและความกล้าหาญออกมา

ติด...ติด...เสียงแจ้งเตือนจากโทรศัพท์ดังขึ้น เป็นเวลาหนึ่งท่มลิบนาที่

จินซ็อลตั้งเตือนเวลากลับบ้านของคีโฮเอาไว้จะได้ไม่พลาดดูภาพคีโฮกลับเข้าบ้าน เพราะเขาอาจผล็อยหลับไปหรือมัวปลดทุกข์อยู่ในห้องน้ำ แต่

¹ หรือภาวะง่วงเกิน (Narcolepsy) เป็นความผิดปกติทางสมองที่ทำให้ผู้ป่วยรู้สึกง่วงซึมตลอดเวลา

ยังไม่มีภาพของคิโฮในมอนิเตอร์ของกล้องหมายเลข A - 728 คิโฮคงออกจากประตูโรงเรียนเพื่อไปยังร้านเหล้าในมอนิเตอร์ของกล้องหมายเลข C - 005 ในอีกไม่ช้า หากเขาเห็นภาพยืนยันว่าคิโฮเข้าไปในร้านเหล้าเรียบร้อยแล้ว เขาจะปิดมอนิเตอร์ของกล้องวงจรปิดเหล่านี้นี้ทั้งหมด และดำเนินแผนสร้างพยานหลักฐานอ้างอิงที่อยู่ต่อไป

แผนสร้างหลักฐานที่อยู่ในเวลาเกิดเหตุเป็นแผนเรียบง่าย เขาจะเข้าร่วมงานสัมมนาที่จัดขึ้นในอาคารของสำนักงานตำรวจในช่วงหลังเลิกงาน โดยจอดรถไว้ที่ลานจอดรถของอาคารสำนักงานตำรวจ แล้วพยายามพบปะผู้คนให้มากที่สุด เมื่อการบรรยายเริ่มขึ้นและผู้คนเริ่มสลับหงกไปที่ละคนสองคน เขาจะแอบปลื๊กตัวออกมาจากห้องสัมมนา

หลังจากแอบออกมาผ่านเส้นทางลับที่คนงานใช้กัน เขาก็จะอาศัยมุมอับของกล้องวงจรปิดปลอมตัวเป็นโจร เมื่อฆาตกรรมคิโฮสำเร็จแล้ว เขาจะแอบกลับเข้ามาในงานสัมมนาอีกครั้งเพื่อกรอกแบบประเมินความพึงพอใจ การเข้าร่วมงาน การที่เขาเลือกวันนี้เป็นวันลงมือฆาตกรรมก็เพราะงานสัมมนาที่ทั้งยาวนานและน่าเบื่อหน่ายต่อแผนสร้างหลักฐานเพื่ออ้างอิงที่อยู่ในเวลาเกิดเหตุ

คิโฮปรากฏตัวขึ้นในเวลาหนึ่งทุ่มยี่สิบนาที่ที่กล้องหมายเลข A - 728 เขาออกจากประตูโรงเรียนและมุ่งหน้าไปยังถนนสายบันเทิงที่เต็มไปด้วยร้านเหล้าตามที่เงินซื้อคาดการณ์ไว้ไม่ผิด

ในจังหวะที่คิโฮกำลังจะหายไปจากเฟรมของกล้องหมายเลข A - 728 ก็มีรถยนต์คันเล็กสีแดงแล่นมาจอดขวางหน้าคิโฮไว้ เขารู้สึกคุ้นตารถคันนี้เคยเห็นที่ไหนนะ

แล้วใครคนหนึ่งก็เปิดประตูลงมาจากรถราวกับช่วยตอบคำถามนั้นให้เงินซื้อ

ปลายนิ้วที่สั่นเทาคลิขยายหน้าจอบเพื่อเพิ่มความละเอียดของภาพทันที

หญิงที่ก้าวลงจากรถและเผยให้เห็นใบหน้าก็คือ มินอกซุกที่ได้รับฉายา *คุณนายไทรโงะ* เธอเป็นทั้งสมาชิกของกลุ่มอาสามัครที่โซฮิและเงินซื้อเข้าร่วมทำกิจกรรมอยู่ และเป็นผู้ปกครองของนักเรียนในทีมเบสบอลของคิโฮ

ทุกเรื่องที่ผ่านมาเข้าหูเธอจะกลายเป็นเรื่องสาธารณะทันที สมาชิกกลุ่มอาสา
จึงตั้งฉายาให้เธอว่าคุณนายโทรโข่ง

เธอเข้าไปใกล้คีโฮแล้วเอ่ยทักขึ้นก่อน สีหน้าของเธอขณะกำลังร่ำคำพูด
ออกมานั้นดูจริงจัง เธอกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่นะ ต้องเห็นปฏิกิริยาของฝ่าย
ที่ฟังถึงจะพอเดาได้ว่าเธอกำลังพูดเรื่องอะไร ทว่ากลั้งจับได้เพียงแผ่นหลัง
กว้างของคีโฮเท่านั้น

คงแค่ทักทายหรือปรึกษาปัญหาของผู้ปกครองตามปกติ จินซ็อลพยายาม
ทำใจให้สงบลง แต่แล้วจู่ๆ การเปลี่ยนแปลงบนหน้าจอกที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน
ได้กลายเป็นเหมือนที่ปิดน้ำฝน บัดทุกอย่างออกจากหัวของจินซ็อลจนเหลือ
แต่ความว่างเปล่า

คีโฮหันหน้ามา และจ้องมาที่กลั้งวงจรวัดเข็มึง หัวใจของจินซ็อลหล่น
วูบไปอยู่ที่ตาตุ่ม เพราะรู้สึกเหมือนกำลังสบตากันจริงๆ

คีโฮกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่ เขามองมาที่กลั้งวงจรวัดและหยุดค้างอยู่
แบบนั้นครู่หนึ่ง จินซ็อลจ้องมองอยู่อีกฝั่งด้วยอาการเกร็งจนลืมหายใจ

แล้วคีโฮที่ยืนนิ่งราวกับน้ำจอกค้างก็เคลื่อนไหวอีกครั้ง เขากลับเข้าไปใน
โรงเรียน แล้วถือบางอย่างกลับออกมา มันคือไม้เบสบอล ไม่ใช่ไม้เบสบอล
ที่ทำจากไม้ แต่เป็นไม้เบสบอลที่ทำจากเหล็กกล้าสะท้อนแสงไฟจากเสาไฟ
ริมถนนแวววาว

จินซ็อลจะไปด้านหลังราวกับไม้เบสบอลของคีโฮกำลังกวัดแกว่งอยู่
เบื้องหน้า

คีโฮเรียกแท็กซี่ไปยังสถานที่หนึ่ง

จินซ็อลสุดลมหายใจยาว พยายามควบคุมจิตใจให้สงบนิ่ง

เมาส์ในมือของเขาขยับวุ่นวายไปหมด เขาเปิดและปิดภาพจากกลั้ง
วงจรวัดอย่างรวดเร็ว ไล่ไปตามเส้นทางที่รถแท็กซี่แล่น

แท็กซี่ที่คีโฮนั่งได้แล่นออกจากถนนฮัมซงซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงเรียน
มัธยมต้นฮัมฮย็อน แล้ววิ่งต่อไปพักใหญ่ จากนั้นแล่นเข้ามารวมแถวกับรถ
ที่กำลังแล่นกลับบ้านเต็มสี่แยกมหาวิทยาลัยฮันยาง

หากแท็กซี่เลี้ยวขวาตรงสี่แยกและเข้ามาทางถนนฮังกาอูล ก็แสดงว่า

รถกำลังมุ่งหน้ามาทางศูนย์ควบคุมกล้องวงจรปิดเมืองอันชั้นอย่างแน่นอน แต่กว่าจะยืนยันเรื่องนี้ได้ก็ต้องใช้เวลาอีกไม่น้อยกว่าสิบนาที เพราะอย่างที่รู้กันดีว่าถนนหน้าศูนย์ควบคุมกล้องวงจรปิดเป็นคอขวดที่สภาพการจราจรติดขัดอย่างหนัก

ขณะกำลังรอสัญญาณไฟจราจรด้วยใจระทึก กู๋ ๆ คีโฮก็ลงจากแท็กซี่ แล้วเริ่มวิ่งอย่างไม่ลังเล

ความคาดหวังให้คีโฮเลือกวิ่งไปทางถนนด้านซ้ายพังครืนอย่างไม่เป็นท่า เพราะคีโฮเลี้ยวขวาตรงสุดถนนแล้ววิ่งตรงดิ่งมายังศูนย์ควบคุมกล้องวงจรปิด เขาคงมาถึงที่นี่ในอีกไม่กี่นาที

จินซ็อลถีบประตูออกมาจากห้องควบคุมกล้องวงจรปิดอย่างแรง

เขาออกมาที่โถงทางเดิน และกำลังยืนอยู่หน้าลิฟต์

ไปบอกเลขชั้นของลิฟต์เริ่มขยับใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ

คีโฮอาจขึ้นลิฟต์มาแล้วก็ได้ แต่เขาไม่อาจรอให้ประตูลิฟต์เปิดออก เพื่อยืนยันว่าใครขึ้นลิฟต์ตัวนี้มากันแน่

เขาเปิดประตูฉุกเฉินและก้าวพรดลงบันไดไป หลังจากก้าวขาลงบันไดไปได้เพียงไม่กี่ก้าว จินซ็อลก็รู้สึกเจ็บแปลบ เขานึกถึงหัวเข่าที่มีอาการกระดูกอ่อนลึบ และนึกถึงคำเตือนของแพทย์ที่ห้ามเขาเดินลงบันได แต่เขาก็ยังลงบันไดต่อไปพร้อมกับฝืนทนความเจ็บปวดราวกับถูกไฟชอร์ตทั่วร่างทุกครั้งที่ก้าวขา

แอ็ดดด! บึง!

จินซ็อลได้ยินเสียงประตูเหล็กเปิดออก ขณะที่เขาลงมาถึงชั้นสอง

เขากลั่นใจขณะเงยขึ้นไปมองความเคลื่อนไหวของชั้นบน เขาได้ยินเสียงโลหะกระทบกันดังแคร้ง...แคร้ง...แคร้ง...ใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ

เป็นเสียงของไม้เบสบอลเหล็กกล้ากระทบกับราวบันไดเหล็ก

จินซ็อลมัวแต่เหมยมองด้านบนจนก้าวพลาด เขาล้มกลิ้งลงบันไดไป

จินซ็อลรู้สึ่วว่าช่วงเวลาที่ยาวนานของเขาระแทกกับชั้นบันไดไปจนถึงขั้นหนึ่ง ช่างเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานราวกับไร้ที่สิ้นสุด แล้วร่างของเขาก็ซดงอยู่ตรงปลายบันได เขาไม่อาจขยับเขยื้อนตัวได้

ทักๆ

จินซ็อลได้ยินเสียงคนกำลังรีบร้อนลงบันไดมา เร็วแรงของแขนขาทั้งสองข้างกลับคืนมาราวกับเกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อเสียงนั้น ในจังหวะที่เขายกตัวลุกขึ้น ความเจ็บปวดได้แล่นปราดไปทั่วแผ่นหลังราวกับถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ

จินซ็อลหลบหนีออกมาจากอาคารของศูนย์ควบคุมกล้องวงจรปิดได้อย่างฉิวเฉียด เขารีบขึ้นรถแล้วขับออกไปยังถนนหน้าศูนย์ควบคุมกล้องวงจรปิดที่เนืองแน่นไปด้วยรถยนต์

จินซ็อลหยิบไซเรนออกมาติดบนรถ

ไซเรนส่งเสียงดังกึกก้องเพื่อแจ้งบอกเหตุฉุกเฉิน การใช้ไซเรนได้ผลเส้นทางค่อยๆ เปิดออกทีละนิด กระทั่งเขาหลุดออกมาจากถนนที่มีรถติดเนืองแน่นได้

จินซ็อลขับตรงไปด้านหน้าเพียงอย่างเดียว เขาไม่ได้คิดอะไรในหัวเลย แค่อยากไปที่ไหนก็ได้ที่คิโฮตามเขาไม่ทัน เมื่อเขาขับมาถึงจุดสิ้นสุดเขตเมืองก็พลันนึกถึงโซฮี เขาจอดรถตรงโหล่ทาง หากคิโฮตามเขาไม่ทันจะต้องเปลี่ยนเป้าหมายไปที่โซฮีอย่างแน่นอน

เขาโทรศัพท์หาโซฮีทันที ต้องรีบเตือนให้เธอรู้ว่ากำลังมีอันตราย

‘หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้ กรุณาฝากข้อความหลังได้ยินเสียงสัญญาณ’

เสียงจากระบบตอบรับอัตโนมัติบ่งบอกว่าโทรศัพท์ของเธอปิดอยู่

เขาสายหัวรากับว่าเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ แล้วกลับขึ้นรถอีกครั้ง การฆ่าคนไม่ใช่เรื่องที่ใครก็ทำได้ แม้แต่ยงคิโฮเองก็คงไม่กล้าลั่นปืนนั้นหรอก ขณะที่จินซ็อลสตาร์ตรถก็นึกถึงโซฮีที่หัวใจแตกสลายตอนเล่าเรื่องแมวที่ตายจากไป

แะ! มีบางอย่างหยดลงบนพวงมาลัย สิ่งที่ยืดเต็มพวงมาลัยก็คือเลือด เขามองกระจกมองหลังเพื่อหาที่มาของเลือด ในกระจกสะท้อนภาพชายที่กำลังเริ่มเข้าสู่วัยชรา ชุ่มโชกไปด้วยเลือด และตัวสั่นเทาอย่างน่าเวทนา

วันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 2018 เวลาอีลีบนาฟิกา สามสิบนาทีก่อนลงมือ
ฆาตกรรม

เสียงฝีเท้าหนักๆ กำลังใกล้เข้ามา

โซฮิปิดเสียงโทรศัพท์ และกำลังทำสมาธิ เธอรู้สึกกลัวกับหัวใจกำลังจะ
หยุดเต้น คนที่จะเปิดประตูเข้ามาในตอนนี้เป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจากหนึ่งใน
ในสองคน และคนที่ผลึกบานประตูพรวดพราดเข้ามาในศูนย์ให้คำปรึกษา
ด้านสุขภาพจิตก็คือจินซ็อล ที่ตอนนี้สารรูปของเขาดูไม่ได้เอาเสียเลย

“เขารู้แล้ว”

โซฮิตกใจแทบช็อก

“ต้องรีบหนี...”

เสียงฝีเท้าดังแว่วเข้ามาก่อนที่จะจู่โจมจับ เสียงฝีเท้านั้นดังอย่าง
เป็นจังหวะจะโคน ยิ่งทำให้ฟังดูน่าขนลุก...และกำลังดังใกล้เข้ามาทีละน้อย

โซฮิรีบจัดการตามที่เคยซักซ้อมเอาไว้ก่อนหน้านี้เพื่อกรณีที่เกิดผิดพลาด
ขึ้นมา เธอจับจินซ็อลยัดเข้าไปในตู้เอกสารตรงมุมห้องรับรอง แล้ววิ่งลง
บันได

“อยู่ตรงนี้ อย่าขยับนะค่ะ ฉันจะลองแก้ไขสถานการณ์ดู คงไม่เป็นไร
หรอกค่ะ เขามีด้านที่เหมือนเด็ก บางครั้งถ้าลองเกลี้ยกล่อมดีๆ เขาก็เหมือน
กับลูกแกะเชื่องๆ ตัวหนึ่ง”

เมื่อโซฮิพุดจบบันทึกไฟในห้องรับรอง แล้วเดินตรงไปยังห้องผู้อำนวยการ
เธอตั้งใจให้สามีเห็นว่าตัวเองกำลังเตรียมให้คำปรึกษาเหมือนเช่นทุกวัน

ไม่นานเสียงดนตรีคลาสสิกก็ดังลอดออกมาจากห้องผู้อำนวยการ
จินซ็อลรู้สึกว่เสียงดนตรีแสนสง่างามที่เขาได้ยินนี้ช่างเหมือนกับการคืน
ของโซฮิ เพื่อปิดบังความรู้สึกที่แท้จริงในยามปกติเอาไว้

ประสาธน์สัมผัสทั้งหมดของจินซ็อลที่ถูกขังอยู่ในตู้เอกสารกำลังจดจ่อไป
ที่เสียงฝีเท้า ในเวลานี้เขาไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดเหมือนร่างกายถูกกดขี่
ที่เคยทรมานเขามาจนถึงเมื่อครู่เลยแม้แต่นิดเดียว

เมื่อเสียงฝีเท้าหยุดลง และได้ยินเสียงประตูแง้มเปิดดังแอ๊ด

เขาพยายามเพ่งตามองผ่านช่องบานประตูของตู้เอกสารออกไปด้านนอก

เขาเห็นเพียงเงาของผู้บุกรุกที่เกิดจากการตกกระทบของแสงไฟสลัวตรงประตูกระจกเงา แม้สายตาของเขาจะแย่งตามวัย แต่ประสบการณ์จากการเป็นตำรวจสืบสวนมายาวนานกว่ายี่สิบปีทำให้สายตาของเขายังมีสัญชาตญาณหลงเหลืออยู่ และชายที่เขา มองด้วยสัญชาตญาณนี้ไม่ใช่คิโฮ

ผู้บุกรุกที่น่าสงสัยสวมหมวกและเสื้อแจ็กเก็ตคลุมทับคนนี้ มีรูปร่างผอมบางและสูงเพียงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรนิด ๆ ซึ่งแตกต่างจากคิโฮที่สูงเกินหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร

ผู้บุกรุกเดินเข้าไปนั่งบนโซฟาในความมืดมิดได้อย่างแม่นยำราวกับคุ้นเคยโครงสร้างภายในของศูนย์ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตเป็นอย่างดี เขายืนบางอย่างออกมาจากกระเป๋าล้ววางลงบนโต๊ะ และเคลื่อนไหวร่างกายเล็กน้อยพักหนึ่ง

แกร็ก! ฟีบ!

เสียงประกอบวัตถุบางอย่างอย่างเบาเมื่อตั้งเข้าจังหวะกับเสียงดนตรีที่โซฮิเปิดไว้อย่างน่าประหลาด

ผ่านไปประมาณสองนาทีก ชายผู้นี้ก็ยกสิ่งที่เพิ่งประกอบเสร็จขึ้นสูง เขารู้สึกเสียวสันหลังวาบและขนลุกไปทั่วทั้งร่าง นั่นมันไม้เบสบอลนี่ เป็นไม้เบสบอลเหล็กกล้าแบบประกอบชิ้นส่วน

เสียงดนตรีหยุดลงพอดี เขาได้ยินเสียงของโซฮิ

“ที่รักเธอคะ”

พอได้ยินเสียงของเธอ ชายผู้นี้ก็ถือไม้เบสบอลไปยืนแอบอยู่ข้างประตูห้องผู้อำนวยการอย่างเงียบเชียบ

เป็นท่าทางของอาชญากรอย่างแท้จริง

อันตราย! เขาอยากตะโกนออกไป แต่ริมฝีปากกลับไม่ยอมขยับเขยื้อนตาม หากเขาร้องเตือนเธอ ผู้บุกรุกก็จะรู้ว่าเขาแอบอยู่ตรงนั้น

ทันทีที่โซฮิเปิดประตูออกมา ผู้บุกรุกก็พาดไม้เบสบอลเข้าที่ท้ายทอยของเธออย่างไม่ลังเล

ผัวะ! โซฮิกุมศีรษะและล้มลงพร้อมกับเสียงนั้น โจมตีเพียงแค่ครั้งเดียวก็เพียงพอที่จะล้มผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่น่าสงสารแบบนี้ได้แล้ว ทว่าชายผู้นี้

กลับทบทวนเธอด้วยไม้เบสบอลอีกหลายต่อหลายครั้งราวกับแค่นี้ยังไม่สะกิดใจ
เสียงของอาวุธที่ถือที่ฟาดกระทบเนื้อและเสียงของกระดูกที่แตกเป็นเสียง
กำลังทรมานแก้วหูของเขาไปพร้อมๆ กัน เส้นผมของเธอชุ่มโชกไปด้วยเลือด
เช่นเดียวกับขนของแมวเปอร์เซียของเธอ

เมื่อกลิ่นความเลือดกระทบกับประสาทรับกลิ่น จินซ็อลก็ตัวแข็งที่อ
กลายเป็นก้อนหินทันที ความคิดที่แวบเข้ามาตอนนี้มีเพียงอย่างเดียว นั่นคือ
ตู้เอกสารที่เขาซ่อนอยู่ตอนนี้ปลอดภัยแค่ไหน และเขาปรารถนาอย่างยิ่งยวด
ให้ชายคนนี้ออกไปจากที่นี่โดยเร็ว

ชายผู้นี้หยิบโทรศัพท์ของโซฮีขึ้นมาถือราวกับยังเหลือเรื่องที่ต้องจัดการ
โทรศัพท์คงเปิดโหมดลำโพงอยู่ จินซ็อลจึงได้ยินเสียงไล่ดูรายการโทรศัพท์
และเสียงกดปุ่มโทร.ออกได้อย่างชัดเจน

บี๊...บี๊...บี๊...เสียงอิเล็กทรอนิกส์รบกวนโสตประสาทดังขึ้นและตาม
ด้วยเสียงดนตรี

‘And now, the end is near...’

คือเสียงเพลง *มายเวย์*² ซึ่งเป็นเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์จินซ็อล

จินซ็อลตัวสั่นเทาเนื่องจากโทรศัพท์ในมือสว่างวาบ พร้อมกับสั่น
อย่างแรง

เขารับเปลี่ยนใช้โหมดปิดเสียง และทำได้เพียงอธิษฐานขอให้คนร้าย
คิดว่าเสียงสั่นที่ได้ยินสั้นๆ นั้น แค่วู่ววไปเอง

คำอธิษฐานคงเป็นจริง เมื่อเห็นว่าเขาไม่รับสาย ชายคนนั้นก็กดวางสาย
และเหลียวมองภายในศูนย์ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตเป็นครั้งสุดท้าย ก่อน
จะเริ่มขยับขาก้าวเท้าไปยังประตูทางออกในที่สุด

ในสายตาของจินซ็อล การเคลื่อนไหวของชายคนนั้นดูเชื่องช้าอย่างมาก
ทันใดนั้น เสียงโลหะแข็งตกระแทกก็ดังกึกก้องท่ามกลางบรรยากาศ
ที่เงียบสนิท

ตึง!

² My way ของแฟรงค์ ซินาตรา

โทรศัพท์เส้นหลุดออกจากมือที่ชุ่มเหงื่อของจินซ็อลและตกลงบนพื้นตู้
ชายคนนั้นชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวออกไปทันที แล้วหันกลับมาจ้องทาง
ตู้เอกสารช้าๆ มองเห็นพื้นของเขาเป็นเงาแวบแม้อยู่ภายใต้แสงสลัว ดูเหมือน
เขากำลังส่ายยืม

วินาทีนั้น จินซ็อลรู้สึกว่ายายนนี้รู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเขาอยู่ที่นั่นด้วย
บางทีเขาอาจเป็นหนึ่งในเหยื่อของแผนฆาตกรรมมาตั้งแต่แรกแล้วก็ได้
ดูเหมือนว่าชายคนนี้ไม่ได้มีเป้าหมายแค่ไล่ร่ายว่ายังคิโฮฆ่าโซฮี เพราะหาก
มีเป้าหมายแค่นั้น ทำไมถึงรู้ว่าเขากับโซฮียู่ด้วยกันที่นั่นเวลานี้ได้

ชายคนนี้คือใครกันแน่

กว่าจินซ็อลจะรู้ตัวว่าเขากำลังเสียเวลาสงสัยโดยเปล่าประโยชน์ ฆาตกร
ก็เข้ามาประชิดจนได้ยินเสียงลมหายใจ

ตึง! ตึง! ตึง! จินซ็อลเขย่าประตูตู้เอกสารอย่างแรง เขาพยายาม
กระแทกจนกลอนที่คล้องไว้หลวมๆ กำลังขยับออกทีละนิด อีกนิดเดียว
อีกแค่นิดเดียวเท่านั้น

ข้างตู้เอกสารเป็นทางเดินไปยังห้องพักผ่อนชั่วคราว หากเขาเข้าไปยัง
ทางเชื่อมนี้ได้เร็วกว่าไม้เบสบอลของชายคนนี้ เขาก็อาจมีชีวิตรอด

หว่า การเคลื่อนไหวฉับพลันของชายคนนี้ได้ทำลายโอกาสมีชีวิตรอดของ
จินซ็อลให้เหลือเพียงศูนย์

กริก! เขาใช้มือปลดสลักกลอน ประตูตู้เอกสารที่เคยแข็งแรงกำลัง
เปิดออกช้าๆ

“แกเป็นใคร”

ไม้เบสบอลลอยสูงขึ้นก่อนจะผ่าอากาศลงมาในชั่วพริบตา และนั่นคือ
ภาพสุดท้ายที่จินซ็อลมีโอกาสได้เห็นบนโลกใบนี้

วันที่ 2 ตุลาคม ค.ศ. 2018 ศาสตราจารย์ยังซ็องโฮ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยฮันุก

ซ็องโฮเดินออกมาจากห้องบรรยายหลังจากเขาบรรยายจบด้วยอย่างก้าว
ที่เบาสบายสมกับที่เขาตั้งตารอ

กลิ่นอับของห้องบรรยายที่ชวนให้ปวดหัว และท่าทางการฟังบรรยายแบบ
ฟังหูซ้ายทะลุหูขวาขณะที่ตามองเพียงโทรศัพท์มือถืออย่างไม่ใส่ใจการ
เรียนของนักศึกษา ล้วนไม่อาจทำลายความรู้สึกตื่นเต้นของเขาในยามนี้ได้

ซ็องโฮได้รับอีเมลจากดอกเตอร์แพ็กซังอาเมื่อเย็นวาน

ในเนื้อความยาวเหยียดของอีเมลที่ดอกเตอร์แพ็กซังอาซึ่งเป็นผู้ทรง
คุณวุฒิในวงการจิตวิทยาพัฒนาการด้านสติปัญญา¹ และเป็นเจ้าของคลินิก
จิตเวชเล็ก ๆ แห่งหนึ่งส่งมาถึงเขานั้น เต็มไปด้วยศัพท์เฉพาะด้านจิตวิทยา
ที่ซ็องโฮไม่เข้าใจ

ซ็องโฮต้องอ่านข้อความยาวเหยียดที่เต็มไปด้วยศัพท์เฉพาะที่เข้าใจยาก
จนจบ ถึงพบประโยคที่เขาต้องการ

¹ Cognitive Development คือความสามารถในการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวเองกับ
สิ่งต่าง ๆ รอบตัว รับรู้ สังเกต จดจำ และวิเคราะห์ได้

อาการทั้งหมดนี้บ่งชี้ว่า คังอินซงมีความสามารถเพียงพอ ที่จะให้การในฐานะพยานในคดีฆาตกรรม

เมื่ออ่านถึงประโยคนั้น จิตใจของช็องโฮก็พลันสว่างไสว เป็นแสงสว่างแห่งความหวังว่าเขาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ให้กับน้องชายได้ น้องชายของยังช็องโฮก็คือย็องค็โฮ อดีตนักกีฬาเบสบอลอาชีพที่ติดคุกในข้อหาฆาตกรรมจางโซฮี ภรรยาของตัวเอง และคิมจินช็อลเพื่อนชายที่แอบคบหากัน

คดีฆาตกรรมจางโซฮีกับคิมจินช็อลก็เพิ่งได้รับอนุมัติให้เปิดพิจารณาคดีใหม่ได้พอดี หากทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น น้องชายของเขาคงได้ถอดชุดนักโทษและได้ไปเยี่ยมแม่ที่ป่วยติดเตียงก่อนฤดูหนาวจะมาถึง

ช็องโฮออกมาจากตึกคณะมนุษยศาสตร์ และเดินกลับไปยังตึกอาจารย์ เขาตั้งใจจะนำหนังสือไปเก็บที่ห้องทำงาน แล้วเตรียมสัมภาระเพื่อเดินทางไปยังเมืองอันซันต่อ เขายกปากบอกข่าวดีที่ได้รับผ่านอีเมลฉบับนี้กับอินซง ซึ่งเป็นพยานของคดีนี้ให้เร็วที่สุด

มหาวิทยาลัยฮันุกได้ชื่อว่าเป็นมหาวิทยาลัยที่มีวิทยาเขตกว้างขวางมาก เมื่อเทียบกับมหาวิทยาลัยอื่นๆ ในประเทศ ดังนั้นไม่ว่าจะรีบเดินแค่ไหนก็ใช้เวลาเกินสิบนาทีกว่าจะไปถึงตึกที่เป็นห้องทำงานอาจารย์

ช็องโฮชะงักทันทีเมื่อมาถึงหน้าห้องทำงานที่มีป้ายชื่อของเขาติดอยู่ เขามั่นใจว่าตอนนี้ออกไปสอน เขาได้ล็อกประตูแล้ว แต่ประตูกลับแง้มออกเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่ามีคนแอบเข้าไปในห้องทำงานของเขา ข้าวของเครื่องใช้ที่เก็บอยู่ข้างในลิ้นชักถูกรื้อออกมากองบนโต๊ะ แฟ้มเอกสารและตำราวิชาเอกที่จัดไว้อย่างเป็นระเบียบก็ปะปนกันอย่างยุ่งเหยิง

ใครเข้ามานะ ดูจากที่ออกไปโดยไม่ทันได้ปิดประตูรอยแสดงว่าต้องออกไปอย่างรีบร้อน คงได้ยินเสียงเขากำลังเดินมาก็เลยรีบวิ่งหนีออกไปอย่างฉุนเฉียว

ช็องโฮรีบเดินไปตามโถงทางเดินหน้าห้องทำงานอาจารย์และเลียวตรงหัวมุม

พอเลียวตรงหัวมุมก็เห็นชายคนหนึ่งกำลังรีบร้อนลงบันไดวนตรงกลาง

อาคาร

ชายคนนั้นสวมเสื้อสีดำและสวมหมวกสีดำ

เขาสวมหมวกปิดบังใบหน้าและสวมชุดทับหมวกอีกชั้น ยิ่งทำให้ดู
สะกดตามากขึ้น

ทันทีที่เห็นการแต่งกายน่าสงสัย ซ็องโฮก็ฉุกคิดขึ้นได้ว่า บางทีชายคนนี้อาจเป็น ‘หมอนั่น’ ก็ได้

หมอนั่นที่เขาที่ไม่มีข้อมูลที่เป็นรูปธรรม แต่เขารู้ว่ามีตัวตนจริงอย่าง
แน่นอน

หมอนั่นที่คอยวนเวียนรอบตัวเขากับอึนชงราวกับเงา และคอยกดดัน
พวกเขาอยู่เงียบๆ

หมอนั่นอาจเป็นฆาตกรตัวจริงในคดีฆาตกรรมจางโซฮีและคิมจินซ็อล
เมื่อหกเดือนก่อนก็ได้

“เฮ้! หยุดเดี๋ยวนี้ละ!”

ทันทีที่ซ็องโฮเรียก ชายคนนั้นก็เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นโดยไม่หันกลับมามอง
ต้องจับตัวให้ได้! ซ็องโฮรีบวิ่งตามไป แต่ทันใดนั้น ชายคนนั้นก็เริ่มวิ่ง
ด้วยความเร็วที่เหนือกว่า

กล้ามเนื้อของเขาร้อนแฉะจึงไม่อาจวิ่งได้เร็วเท่าที่ใจปรารถนา เมื่อวิ่งลงมา
ใกล้ถึงเชิงบันได เเท้าของซ็องโฮก็พลิก

เขากลิ้งตกจากบันไดลงไปนอนกองกับพื้นอย่างน่าขบขันตรงหน้าอนุสรณ์
รำลึกที่สลักเจตนาารมณการก่อตั้งมหาวิทยาลัย

“ศาสตราจารย์คะ ทำอะไรอยู่ตรงนี้หะคะ”

ผู้ช่วยสอนเพิ่งเดินผ่านลิบบบี้เข้ามาพอดี เธอเดินเข้ามาหาและมองเขา
ด้วยสายตางงง

“มีคนแอบเข้ามาที่ห้องทำงานของผม ผมแน่ใจว่าล็อกห้องดีแล้ว”

“หนูเปิดไว้เองค่ะ คุณป้าที่ทำความสะอาดห้องทำงานของอาจารย์บอกว่า
ตอนทำความสะอาดน่าจะลืมโทรศัพท์ไว้...”

ผู้ช่วยสอนอธิบายที่มาที่ไปอย่างละเอียด แต่เขายังไม่อาจคลายความ
สงสัย

แล้วทำไมชายสวมเสื้อสีดำต้องวิ่งหนีเขาด้วยล่ะ

ช็องโฮเปิดประตูบานกระจกตรงทางเข้าตึกอาจารย์แล้วเดินออกไป
ด้านนอก

ชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งกำลังยืนล้อมเป็นวงกลมอยู่ตรงสนามหญ้าหน้าตึก
อาจารย์

ทุกคนสวมเสื้อดำทับหมวกสีดำเหมือนชายน่าสงสียเมื่อครู๋ ชายหนุ่มเหล่านี้
เวียนกันเข้าไปยืนในวงกลมแล้วพิมพ์แรบออกมาอย่างเก๋ๆ กันๆ เสื้อสีดำและ
หมวกสีดำเป็นเครื่องแต่งกายประจำชมรมฮิปฮอป

หรือเขาจะเข้าใจผิดคิดว่านักศึกษาที่รีบร้อนไปเข้าชมรมเป็นคนร้ายที่
กำลังหลบหนี...

เขากลับเข้ามาในตึก ขณะกำลังเดินกลับไปห้องทำงานอีกครั้ง เขา
ได้กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อจางๆ ตรงปลายจมูก

เขาเหลียวมองไปรอบๆ ล็อบบี้ของอาคารห้องทำงานอาจารย์ กลิ่น
น้ำยาฆ่าเชื้อยังอบอวลอยู่ ตอนแรกช็องโฮคิดว่าเป็นเรื่องแปลก แต่แล้ว
เขาก็สันนิษฐานว่าพนักงานจากบริษัททำความสะอาดคงทำน้ำยาฆ่าเชื้อหก
ระหว่างขนอุปกรณ์

วันที่ 2 ตุลาคม ค.ศ. 2018 คังอินซง พยานเพียงหนึ่งเดียวของคุณี

ขณะที่ช็องโฮกำลังมองทิวทัศน์ของเมืองอันซันที่เห็นด้านนอกหน้าต่าง
ของรถไฟฟ้าใต้ดิน เขาก็นึกถึงเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ไม่เคยออกจากเมืองนี้เลย
สักครั้งเดียว

คังอินซง พยานในคดีฆาตกรรมจางโซฮีและคิมจินซ็อล อาศัยอยู่ใน
เมืองอันซันเสมอ ไม่เคยออกไปไหน ถ้าจะพูดให้ชัดต้องบอกว่าเขาออกไป
จากเมืองนี้ไม่ได้

อินซงจะเกิดอาการชักอย่างควบคุมไม่ได้ทันทีเมื่อขึ้นยานพาหนะทุกชนิด
รถยนต์ รถไฟฟ้าใต้ดิน รถไฟ...ยานพาหนะล้วนมีความหมายต่อผู้คน
แตกต่างกันไป

สำหรับช็องโฮ ยานพาหนะหมายถึง ‘การเดินทาง’ เขาหลงรักการ

สันสะท้อนของเครื่องยนต์เวลาสตาร์ทเครื่องครั้งแรก ยามได้หลักหนึ่ออกจากชีวิตประจำวันที่น่าอึดอัด แล้วมุ่งหน้าไปยังสถานที่ท่องเที่ยว

สำหรับแม่ของซ็องโฮที่ใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านเกิดมาตลอดชีวิต ขณะที่ลูกสาวได้จากไปอยู่เมืองอื่น ยานพาหนะจึงหมายถึง ‘การจากลา’

สำหรับอินซง ยานพาหนะทำให้เขานึกถึง ‘การสูญเสีย’ เป็นการสูญเสียที่สร้างความเจ็บปวดอย่างรุนแรง เพียงนึกถึงช่วงเวลานั้น เขาก็จะเวียนหัวและหายใจไม่ออก

และนั่นคือเหตุผลที่ซ็องโฮต้องนั่งรถไฟฟ้าใต้ดินไปจนถึงเมืองอันซัน ซึ่งอยู่ห่างออกไปถึงสองชั่วโมงทุกครั้งที่มีเรื่องเกิดขึ้น และแม้แต่ดอกเตอร์แพ็กซังอา ก็ต้องมาที่เมืองนี้ด้วยตัวเองหากต้องการพบอินซง

ซ็องโฮลงที่สถานีโคจัน และหยิบโปสเตอร์การ์ดที่เตรียมมาหย่อนไว้ในล็อกเกอร์แบบหยอดเหรียญที่ตั้งอยู่ตรงมุมหนึ่งของสถานี แล้วกวัดแกว่งฝ่ามือก่อนที่จะส่งข้อความถึงอินซง

01. 4654.

หลังจากส่งข้อความที่มีเพียงตัวเลขแล้ว ซ็องโฮก็นั่งรถไฟฟ้าใต้ดินกลับกรุงโซลทันที

หลังจากที่ซ็องโฮกลับไปได้ประมาณยี่สิบนาที

เด็กหนุ่มคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่สถานี หากมองเผินๆ เด็กหนุ่มจะดูเหมือนวัยรุ่นอายุสิบต้นๆ เนื่องจากเขาตัวเล็กกว่าเด็กรุ่นราวคราวเดียวกัน และหน้าตาอ่อนช้อยคล้ายเด็กเป็นพิเศษ แต่ความจริงเด็กหนุ่มอายุราวสิบแปดปี และหากสังเกตดีๆ จะเห็นลูกกระต๊อและขนตามแขนขาซึ่งเป็นพัฒนาการทางร่างกายตามวัยได้อย่างชัดเจน

สายตาของเด็กหนุ่มที่เดินอย่างเชื่องช้าจับจ้องไปในอากาศ ราวกับเขาได้รับการกิจห้ามสบตากับผู้อื่นโดยเด็ดขาด

เด็กหนุ่มใส่เสื้อยืดลายกระต๊อายน้อยปีเตอร์²

² ตัวเอกจากวรรณกรรมเรื่อง *กระต๊อายน้อยปีเตอร์* หรือ *เรื่องเล่าของปีเตอร์ แรบบิท* (*The Tale of Peter Rabbit*) ประพันธ์โดยบีทริกซ์ พอตเตอร์ ตีพิมพ์ครั้งแรกใน ค.ศ. 1902

เด็กหนุ่มอายุเกือบยี่สิบปีกับลวดลายการ์ตูนรูปกระต่ายน้อยบนเสื้อ
ดูขี้ตาและไม่เข้ากันเลยสักนิด แต่ผู้ที่สัญจรไปมาอย่างเร่งรีบไม่มีเวลาที่จะ
สนใจสังเกตผู้อื่น จึงเพียงเดินผ่านเด็กหนุ่มไปอย่างไม่ได้สนใจ เด็กหนุ่ม
ที่เคลื่อนไหวอย่างเงิบเขยิบและอ้อยอิ่งท่ามกลางผู้คนที่ยิ่งรีบและเสียงดัง
ดูคล้ายเกาะที่ล่องลอยอยู่เพียงลำพัง

เมื่อเด็กหนุ่มเดินมาถึงหน้าตู้ล็อกเกอร์แบบหยอดเหรียญ ชายสวมเสื้อ
เทรนชีคส์³ สีเทาเดินชนเด็กหนุ่มอย่างแรงก่อนจะเดินผ่านไป แต่พอชาย
ผู้นั้นเห็นเด็กหนุ่มล้มลง เขาก็เข้าประคองเด็กหนุ่มให้ลุกขึ้น

“ขอโทษครับ เป็นอะไรครับครับ”

เด็กหนุ่มปัดมือของชายคนนั้นออก และถอยห่างออกมาประมาณหนึ่ง
สายตาล่องลอย เลื้อยติดลายกระต่าย ท่าทีสวางตัวระแวงระวังผู้คนที่
สายตาของชายคนนั้นที่มองมายังเด็กหนุ่มเปลี่ยนจาก ‘ห่วงใย’ กลายเป็น
‘ตกใจ’

เพราะเด็กหนุ่มมีท่าทีเหมือนเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญาที่พบเห็น
ได้บ่อยในสถานีรถไฟใต้ดิน ชายคนนั้นมีท่าทีลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะ
ถอยห่างออกมาจากเด็กหนุ่มอย่างสงวนจิตสองใจ

เมื่อชายคนนั้นเดินจากไป เด็กหนุ่มก็ลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า มุ่งตรงไปยัง
หน้าจอสัมผัสที่อยู่ตรงกลางตู้ล็อกเกอร์แบบหยอดเหรียญ

‘กรุณากดหมายเลขช่องเก็บสัมภาระที่ท่านต้องการ’

เด็กหนุ่มกดหมายเลขหนึ่งตามคำแนะนำของเครื่อง

‘กรุณาดรหัดผ่าน’

บานประตูของล็อกเกอร์เปิดออกทันทีเมื่อเด็กหนุ่มกดหมายเลข 4654

ในล็อกเกอร์หมายเลข 1 มีโปสเตอร์การ์ดที่ชื่อไฮยอนใส่ไว้

ในช่องผู้ส่งด้านซ้ายมือของโปสเตอร์การ์ดมีสติ๊กเกอร์ ‘แบล็กแพนเทอร์’⁴

³ เสื้อโค้ดสำหรับใส่กันฝน

⁴ ซูเปอร์ฮีโรในมาร์เวลคอมิกส์ มีชื่อจริงว่า ทีชัลลา (T'Challa) ส่วนแบล็กแพนเทอร์ (Black Panther) เป็นชื่อตำแหน่งกษัตริย์และผู้พิทักษ์แห่งประเทศวาคานดา (Wakanda)

แปะอยู่ เด็กหนุ่มทอดสายตามองสติเกอร์แบล็กแพนเทอร์คู่หนึ่ง แล้วใช้มือลูบสติเกอร์เบาๆ รวากับกำลังกล่าวคำทักทายแบล็กแพนเทอร์ จากนั้นเด็กหนุ่มค่อยๆ เลื่อนสายตาไปทางด้านขวาของโปสเตอร์ดอย่างช้าๆ ซึ่งตรงนั้นน่าจะมีข้อความที่ผู้ส่งต้องการบอกเด็กหนุ่มเขียนอยู่

หวาด้านขวามือของโปสเตอร์ดในมือของเด็กหนุ่มกลับไม่มีตัวอักษรใดๆ เขียนไว้เลย

มีเพียงรูปร่างกลมหลากสีเรียงอยู่

เด็กหนุ่มจ้องมองรูปร่างกลมที่ละวงรวากับกำลังฟังรูปร่างกลมเหล่านั้นถ่ายทอดข้อความให้เขาฟัง และกำลังตั้งใจจดจำคำพูดที่รูปร่างกลมบอกเล่าอย่างไม่ให้พลาดแม้แต่คำเดียว

หลังจากเด็กหนุ่มตรวจสอบจนถึงวงกลมรูปสุดท้าย เขาก็ทิ้งโปสเตอร์ดลงถึงขยะ และก้าวเท้าเดินไปยังประตูทางออก

หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า

เด็กหนุ่มก้าวเท้าอย่างเชื่องช้า และหยุดเดินตรงก้าวที่ห้า จากนั้นหันหลังแล้วเดินกลับไปทีหน้าถังขยะอีกครั้ง ทั้งความเร็วและระยะก้าวล้วนคงที่ได้ อย่างน่าประหลาดใจ

หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า

พอเด็กหนุ่มก้าวเท้าไปได้ห้าก้าว เขาก็มาหยุดยืนตรงหน้าถังขยะพอดี เด็กหนุ่มยื่นมือเข้าไปในถังขยะแล้วหยิบโปสเตอร์ดออกมา แล้วดึงสติเกอร์แบล็กแพนเทอร์ตรงช่องผู้ส่งของโปสเตอร์ดออกมาอย่างระมัดระวัง แล้วนำมาแปะไว้ที่เสื้อยืดของตัวเอง สติเกอร์แบล็กแพนเทอร์แปะอยู่อย่างมั่นคงข้างกระต่ายน้อยปีเตอร์ จากนั้นโปสเตอร์ดก็ถูกทิ้งลงถังขยะอีกครั้ง แล้วเด็กหนุ่มก็เดินย้อนกลับไปทางเดิมอย่างช้าๆ

เมื่อเดินออกมาจากประตูทางออกของสถานี พนักงานส่งของคนหนึ่งได้เดินเฉียดผ่านเด็กหนุ่มไป เด็กหนุ่มรู้สึกเหมือนได้กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อจากพนักงานคนนั้น

วันที่ 10 ตุลาคม ค.ศ. 2018 แพ็กซังอา ดอกเตอร์ด้านจิตวิทยาการรู้คิด⁵

ทันทีที่รถยนต์ของซังอาผ่านถนนฮวารังเข้าสู่ถนนฝั่งตะวันตกของคลองฮวาจ็อง สนามหญ้าที่กว้างขวางและเขียวชอุ่มก็ปรากฏเต็มสองตาของซังอา

สถานที่นั้นคือจุดตั้งแคมป์ที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง

ตอนได้รับข้อความนัดพบที่จุดตั้งแคมป์ฮวารังฮอโตแคมป์ในเมืองอันชันจากศาสตราจารย์ย็องฮโยเมื่อสองวันก่อน ซังอา รู้สึกว่าเป็นคำเชิญที่ไม่เข้าท่าเอาเสียเลย งานวิจัยเกี่ยวกับอินซงของเธอมองสร้างคลื่นลูกใหญ่ในวงการจิตวิทยาการรู้คิดอย่างมหาศาลเลยก็ได้ อาการเฉพาะตัวของเด็กหนุ่มที่ซังอาได้เปิดเผยออกมานั้น เป็นอาการที่ยังไม่เคยพบที่ไหนในโลกนี้มาก่อน หากงานวิจัยของซังอาได้รับการยอมรับในวงการวิชาการ มนุษยชาติจะเข้าใจความสามารถอันไร้ขีดจำกัดของสมองได้อีกขั้น

ทั้งที่เป็นงานที่สำคัญขนาดนี้ แต่กลับนัดดำเนินงานในสถานที่ที่คนมาอย่างบาร์บีคิวและตั้งวงเหล้าเสียนี้

หากแบ่งทุกคนบนโลกนี้ออกเป็น ‘กลุ่มคนที่ใช้ชีวิตเพื่อบรรลุเป้าหมาย’ กับ ‘กลุ่มคนที่ใช้ชีวิตเพื่อเพลิดเพลินไปกับความสุขรูปแบบต่าง ๆ’ ซังอาจัดอยู่กลุ่มแรกอย่างชัดเจน เพราะชีวิตของเธอคือการเรียนรู้อย่างไม่รู้จักเบื่อ คิดว่าการค้นคว้าและการเรียนรู้ทำให้ตัวเองเข้มแข็งขึ้น ส่วนความบันเทิงและการพักผ่อนคือสิ่งที่ทำให้ชีวิตของเธอป่วยไข้เหมือนกับไวรัส

แม้ว่าเธอเกลียดการพักผ่อนมาก แต่เธอก็เปลี่ยนใจทันทีเมื่อจอดรถในลานจอดรถของจุดตั้งแคมป์และได้ย่ำเท้าลงบนพื้นหญ้า

แสงอาทิตย์ที่สาดส่องลงบนระลอกคลื่นของทะเลสาบ เป็นประกายระยิบระยับราวกับอัญมณี และเสียงหัวเราะสดใสของเด็ก ๆ ที่กำลังวิ่งเล่นอยู่ในสวนสาธารณะช่างน่ารักจ๊จจี้หู ซังอาสูดหายใจลึกเอากลิ่นหญ้าเข้าปอดเพื่อขับไล่อากาศที่เป็นมลพิษของตัวเมืองออกไป ความรู้สึกเบาสบายแบบที่ไม่เคยสัมผัสมาเป็นเวลาหลายปีได้ไหลผ่านทางเดินหายใจและแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย

⁵ ศึกษากระบวนการเกิดความรู้และความเข้าใจของมนุษย์

ซึ่งเรามีตารางงานมากกว่าคลินิกแห่งอื่น เพราะเธอต้องการแบ่งเบาปัญหาสุขภาพจิตของผู้คนด้วยความรู้ที่เธอมีให้มากขึ้น

เธอรู้สึกผิดกับตัวเองเมื่อตระหนักได้ว่า เธอเอาแต่พูดว่าทำเพื่อสุขภาพจิตของผู้อื่นโดยตัวเองไม่ยอมใส่ใจสุขภาพจิตของตัวเอง

ที่ผ่านม เธอทำงานหนักมากเหลือเกิน ฉะนั้นคิดเสียว่าวันนี้เธอได้ลาพักร้อนสักวันก็คงไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร

ซึ่งอาหิยกระเปาใบใหญ่จากเบาะหลังรถและสะพายไปยังจุดต้อนรับซึ่งตั้งอยู่ตรงปากทางเข้าของจุดตั้งแคมป์ พอเอ่ยชื่อของศาสตราจารย์ยังซ็องโฮ ซึ่งเป็นผู้จอง เจ้าหน้าที่ก็ยื่นกุญแจรถแคมป์^๖ให้

กุญแจรถอยู่ในพวงกุญแจที่มีคำว่า 'เวนิส' เขียนติดอยู่

ดูเหมือนรถแคมป์ทุกคันในจุดตั้งแคมป์แห่งนี้จะมีชื่อเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง

กุญแจที่มีชื่อเมืองต่าง ๆ เช่น กรุงเทพฯ ปารีส อิสตันบูล และอัมสเตอร์ดัม ถูกแขวนอยู่บนผนังของจุดต้อนรับอย่างเข้ากันได้ดี

หลังออกมาจากจุดต้อนรับ ซังอา ก็เดินไปตามลูกศรบนป้าย เมื่อเดินเข้าไปได้ประมาณสิบนาทีก็เห็นรถแคมป์เวนิส

รูปโฉมภายนอกของรถแคมป์ชวนให้นึกถึงอเมริกาในยุค 70 ที่มีชาวฮิปปี้เดินกันให้คว่ำก้นมากกว่าเมืองเวนิสที่มีเรือกอนโดลาลอยล่องอยู่ในลำคลอง

แล้วยังไง! แค่นี้ก็พอก่อนก็ดีแล้วนี่!

ซังอาเข้าไปในรถแคมป์ แล้วหยิบสัมภาระออกมาจากกระเปา

กางโต๊ะพับออก แล้ววางเสียบที่ติดกับเอกสารงานวิจัยที่หยิบออกมาจากกระเปาลงบนโต๊ะ หลังจากจัดอุปกรณ์เรียบร้อยแล้วก็หยิบกระเปาเสริมใบเล็กที่ใส่ไว้ด้านหลังของกระเปาออกมา ด้านในกระเปาเสริมมีรองเท้าผ้าใบหนึ่งคู่ เป็นรองเท้าผ้าใบที่เธอพกติดตัวตลอดเวลา เพื่อไว้ใส่ในวันที่มีกิจกรรมกลางแจ้งมากมาย

^๖ รถยนต์สำหรับตั้งแคมป์คล้ายรถบ้านเคลื่อนที่

ซึ่งอาสวมรองเท้าผ้าใบและออกมาจากรถแคมป์ด้วยความรู้สึกตื่นเต้น ตั้งใจจะสนุกไปกับการออกนอกกลุ่มนอกทางเสียหน่อย ก่อนที่ซ็องโฮกับเด็กหนุ่มจะมา

เมื่อดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อยลาลับขอบฟ้าเหนือทะเลสาบ แสงสว่างก็เริ่มจางหาย ความมืดมิดเข้าปกคลุมแทนที่อย่างรวดเร็ว

นาฬิกาในลานจัตุรัสกลางจุดตั้งแคมป์ที่เคยขึ้นบอกเวลาห้าโมงเย็นตอนที่เธอมาถึงจุดตั้งแคมป์ แต่ตอนนี้เข็มนาฬิกาได้เลยเลขหกไปแล้ว

แค่เดินสำรวจรอบๆ จุดตั้งแคมป์ซ็องโฮก็เหนื่อยแล้ว เธอจึงรีบกลับไปที่รถแคมป์เพื่อเตรียมตัวพบกับอินซง

ทันทีที่ซ็องโฮก้าวเข้ามาในรถ เธอสัมผัสได้ถึงกลางสังหรณ์บางอย่าง เธอรู้สึกเหมือนรถแคมป์เวนิสเปลี่ยนไป ต่างกับตอนที่เธอเดินออกไปอย่างสิ้นเชิง

เล็บที่ออปที่เธอวางอยู่บนโต๊ะเปิดอยู่ ส่วนม่านกันตรงทางเดินไปยังเตียงก็ถูกดึงปิดไว้ ก่อนออกจากรถเธอได้ตรวจสอบซ้ำหลายรอบจนแน่ใจแล้วว่าล็อกหน้าต่างกับประตูทางเข้าเรียบร้อยแล้ว

ซึ่งอาต้นตระหนักกับสภาพภายในรถที่เปลี่ยนไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เริ่มคุ่มสติได้อย่างรวดเร็ว

ศาสตราจารย์ซ็องโฮคงมาถึงแล้ว

ซ็องโฮคิดว่า ซ็องโฮซึ่งควรจะมาพบกันตอนหนึ่งทุ่มคงมาถึงเร็วกว่ากำหนดเล็กน้อย

และคงได้รับกุญแจจากผู้ดูแลแคมป์ เมื่อเข้ามาก็คงดึงม่านกันปิด และเปิดเล็บที่ออปทิ้งเอาไว้ ก่อนจะออกไปข้างนอกครู่หนึ่งเหมือนกัน

ซึ่งอาหยิบโทรศัพท์มือถือของเธอออกจากกระเป๋าเพื่อโทรศัพท์หาซ็องโฮ

ซ็องโฮไม่รับสาย มีเพียงเสียงสัญญาณดังยาวอย่างต่อเนื่อง

ซึ่งอาเหลียวมองไปรอบๆ ขณะฟังเสียงสัญญาณ ด้านนอกเริ่มมืดมากขึ้น

ซังอาเปิดสวิตช์ไฟแล้วได้ยินเพียงเสียงคลิกเปิด แต่ไฟไม่ติด
จึงเดินเข้าไปยังฝั่งในสุดของตัวรถเพื่อหาไฟฉายฉุกเฉิน แต่เดินไปได้
เพียงประมาณสามก้าวก็เหยียบบางสิ่ง

เธอก็มหยิบของที่อยู่ใต้เท้าขึ้นมา มันคือถุงมือผ้าฝ้ายสำหรับช่าง
มิกลื่นน้ำยาทำความสะอาดโซยออกมาจากถุงมือผ้าฝ้ายที่เคลือบยางสีแดง
ตรงนิ้ว จูณจนแสบจมูก

ซังอาหันมองไปรอบรถแคมป์โดยอาศัยเพียงแสงไฟสลัวจากเสาไฟ

รถแคมป์เวนิสไม่ใช่รถคาราวานที่วางขายอย่างเป็นทางการ แต่เป็น
รถโดยสารประจำทางขนาดเล็กที่นำมาดัดแปลง บานหน้าต่างจึงมีขนาดใหญ่
และมีจำนวนมากกว่ารถแคมป์ทั่วไป ก่อนออกไปข้างนอกเธอได้ล็อกหน้าต่าง
ส่วนใหญ่แล้ว แต่ไม่ได้ล็อกหน้าต่างระบายอากาศบนเพดาน ซังอาแหงนหน้า
มองหน้าต่างระบายอากาศ ถึงแม้จะเป็นชายฉกรรจ์ แต่หากเป็นชายรูปร่าง
ผอมก็อาจจะห่อไหล่ค่อยๆ บีบตัวเองเข้ามาได้

ซังอาจ้องไปที่ม่าน ดูเหมือนม่านกำลังไหวเล็กน้อย

ซังอาที่กำลังเดินถอยหลังอย่างลังเล ได้หยุดนิ่งอย่างกะทันหัน

ก็แค่ถุงมือใส่ทำงาน เธออาจตื่นตูมไปเอง

อาจเป็นแค่ถุงมือที่หล่นตอนซ่อมรถก็ได้

กรอบแกรบ...ซังอาได้ยินเสียงฝีเท้า

เธอรีบย่อตัวลงอย่างรวดเร็วแล้วหันไปทางต้นเสียง มีคนเอาหน้าแนบ
กับหน้าต่างรถเพื่อมองเข้ามาข้างใน

แสงที่ส่องมาจากเสาไฟด้านหลังของชายคนนั้นทำให้เงาของเขาทอดยาว
มาบนพื้นของรถแคมป์ ผมของเขาสันแบบผมทรงทหาร ไหลกว้างบึกบึน
เพียงเห็นเงาซังอาก็เดาได้ว่าเขาเป็นใคร เพราะเธอรู้จักชายคนนี้ดี

เขาคือผู้จัดการอ้อมจากมีย่องซึ่งกรู๊บนั่นเอง เขามาทำอะไรที่นี่

แทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเองว่า ผู้จัดการอ้อมจะมาเดินเตร็ดเตร่อยู่
ด้านนอกรถแคมป์แบบนี้

ซังอาแอบย่องไปทางประตูรถแล้วลงกลอน เสียงโลหะกระทบดังเล็กน้อย
แต่โชคไม่ดีที่ดูเหมือนผู้จัดการอ้อมจะไม่ได้ยิน

คนจากบริษัทมียิ่งซื้อตามเธอมาถึงที่นี่เชียวหรือ

มีเพียงศาสตราจารย์ยังซื้อโฮกับอินชงเท่านั้นที่รู้ว่าเธอมาที่นี่ในวันนี้
แถมยังติดต่อกันผ่านการโพสต์ข้อความที่เข้ารหัสเอาไว้ในคาเฟ่⁷ รหัสลับ⁸ ใน
เว็บไซต์เนเวอร์ จะไม่ติดต่อกันทางอีเมลหรือทางโทรศัพท์โดยเด็ดขาด

ศาสตราจารย์ยังซื้อโฮเชื่อว่า ‘หมอนั่น’ ซึ่งเป็นบุคคลปริศนาคอยจับตาดู
เขาและอินชงอยู่ และยังคิดว่าอีเมลหรือโทรศัพท์อาจถูกหมอนั่นเจาะข้อมูล
ได้ง่าย ที่ต้องติดต่อกันผ่านคาเฟ่ของเว็บไซต์เนเวอร์ก็เพราะศาสตราจารย์
ระมัดระวังตัวอย่างมาก

ผู้จัดการอ้อมไม่น่าเป็นสมาชิกคาเฟ่รหัสลับในเว็บไซต์เนเวอร์ แต่ถึงเป็น
ก็ไม่มีทางรู้ความหมายของข้อความที่เข้ารหัสไว้ได้

แสดงว่าเขาแอบสะกดรอยตามเธอมานะสิ...

ซังอาชนลุกซู่ เขาเริ่มจับตาดูเธอตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

เมื่อประมาณสัปดาห์ก่อน ผู้จัดการอ้อมมาหาซังอาที่คลินิกแล้วขอร้อง
เธอหนึ่งเรื่อง นั่นคือ ขอดูบันทึกการรักษาของคนไข้รายหนึ่ง แม้เขาพูดด้วย
น้ำเสียงสุภาพแต่กลับฟังเหมือนกำลังข่มขู่มากกว่า แน่หนอนว่าเธอปฏิเสธคำขอ
ของเขาไป

ตามที่ซังอาได้ยินจากคนรู้จักที่ทำงานอยู่ในบริษัทมียิ่งซื้อ ผู้จัดการอ้อม
คือคนที่คอยตามจัดการปัญหาให้กับประธานบริษัทมียิ่งซื้อ

ผู้จัดการอ้อมหยิบไฟฉายขนาดเล็กออกมาจากกระเป๋า

ลำแสงจากกระบอกไฟฉายส่องเข้ามาด้านในรถ เส้นผ่าศูนย์กลางของ
ลำแสงอย่างมากก็ประมาณยี่สิบเซนติเมตรนิดๆ แต่สำหรับซังอามันเป็น
ลำแสงที่ใหญ่โตมโหฬารราวกับลำแสงจากโคมไพร์เซอร์⁹ สำหรับส่อง
ตรวจตรานักโทษแหกคุก

เธอหมอบชิดพื้นและคลานไปด้านริมหน้าต่างที่ผู้จัดการอ้อมยืนอยู่

เมื่อผู้จัดการอ้อมตรวจสอบรอบรถแคมป์จนแน่ใจว่าไม่มีคนอยู่ในรถ

⁷ คาเฟ่ (Cafe) เป็นบริการชุมชนทางอินเทอร์เน็ตรูปแบบหนึ่ง

⁸ การเข้ารหัสข้อมูล ผู้ที่มีกุญแจถอดรหัสข้อมูลเท่านั้นจึงจะเข้าใจความหมายของข้อความได้

เขาก็โทรศัพท์ไปหาใครคนหนึ่งเหมือนกำลังจะลั่นเลิกภารกิจ

“ยังไม่พบตัวครับ ไม่ต้องกังวลครับ ไม่น่าจะไปไหนไกลเพราะรถยังอยู่ที่นี้ครับ ผมจะค้นหาต่อไป”

ผู้จัดการอ้อมพูดทิ้งท้ายด้วยสำนวนการพูดที่ดูเคร่งครัดดูทหาร
จากนั้นไม่นานเสียงฝีเท้าก็ค่อยๆ ถอยห่างออกไป

ซึ่งอันหนึ่งไม่ไหวติง พลังจับตาสังเกตความเคลื่อนไหวภายนอกรถ
พอผ่านไปไ้รวดเร็วทันตาที่จนมั่นใจว่าเขาหายลับไปจากสายตาโดยสมบูรณ์แล้ว
เธอถึงได้ยึดตัวขึ้น

พอยึดขาที่ขดอยู่นานอย่างกะทันหัน ก็ทำให้เท้าของเธอเป็นตะคริว
ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นพร้อมกันทำให้ซึ่งอາเสียการทรงตัวและเอนไปทางมัน
เธอยื่นมือออกไปจะคว้ามันกันเอาไว้เพื่อทรงตัว ทว่า...หมับ! มือของเธอ
กลับคว่ำบางอย่างได้

พอเปิดม่านก็พบกับชายสวมหมวกและหน้ากากปิดบังใบหน้า
ชายผู้นี้สวมถุงมือผ้าฝ้ายที่มือขวาเพียงข้างเดียว
ซึ่งอาผงะลึกลงไปด้านหลัง พยายามจะลุกขึ้นแล้ว แต่ขาสั่นจนไร้เรี่ยวแรง
เธออยากกรีดร้องแต่ไม่มีเสียงออกมา

แฮก...แฮก...มีเพียงเสียงหอบหายใจดังก้องอยู่ในอากาศแทนที่เสียง
กรีดร้อง

ซึ่งอาถอยหลังอย่างจนตรอก ชายคนนั้นก้าวเท้าเข้าไปหาเธอทีละก้าว

พอซึ่งอาถอยหนีจนชิดมุมรถ เขาก็หยิบมีดพับออกมาและกางใบมีด
ออก คมมีดสะท้อนแสงไฟจากเสาไฟเป็นเงาวับ ตรงด้ามมีดมีข้อความสลัก
ว่า ‘ชมรมปืนเขา มหาวิทยาลัยฮันกู’ เป็นมีดของซ็องโฮ ซึ่งอาเคยเห็นเขา
ใช้มีดเล่มนี้เปิดกล่องพัสดุ

‘หมอนั่น’ ที่ซ็องโฮตามหาก็คือชายคนนี่เอง

ขณะนั้นซึ่งอาสัมผัสได้ถึงความตายของตัวเอง หากชายคนนี้เป็นหมอนั่น
จริงๆ และหากเขาได้เห็นเนื้อหาในแล็ปท็อปแล้ว เธอคงเป็นเป้าหมายที่
หมอนั่นต้องกำจัดทิ้งเป็นอันดับแรก

“ตะ...ได้โปรดไว้ชีวิตฉันเถอะ”

ทันทีที่ซึ่งอาร์ธอร์ขอชีวิต ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามาตะครุบตัวเธอ

แต่เธอปิดตัวหนีทันอย่างหวุดหวิด มือจับประตูลอยไถ่ได้ เธอพยายามจะเปิดประตูลอย แต่นิ้วมือที่ร้อนรนทำให้จับพลาด ดึงสลักกลอนไม่ออกสักที
เขาเปิดปากเธอเอาไว้ และใช้แขนล็อกคอ

ต้นแขนล้ำสันดันโอบหน้าของเธอให้หงายไปข้างหลัง สายตาของเธอจ้องไปที่เพดานรถ บนนั้นมีภาพวาดชายสวมหมวกฟิดอรากำลังพายเรือก่อนโคลาอยู่

หมอนั้นปาดลำคอของซึ่งอาด้วยมีดเล่มนั้น เลือดพุ่งจากลำคอราวกับน้ำพุ เประะเป็นลำคลองของเมืองเวนีส

กดลองอ่าน